

VLAVES

Para/lysis

ΜΕΤΑΡΟΛΙΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ | ΤΕΧΝΗ | ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΑΙΟΛΟΥ 48-50, 10560, ΑΘΗΝΑ
metapolis.gr

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε για την υποστήριξή τους και τη γενναιοδωρη συνεισφορά τους στην υλοποίηση της έκθεσης VLAVES | Para/lysis

τον **Αποστόλη Αρτινό** (Συγγραφέα)

τον **Μιχάλη Παιδονόμο** (Ιατρό - Εντατικολόγο)

την **Αλεξάνδρα Παπαγεωργίου** (Σκηνοθέτιδα - Θεατρική Συγγραφέας)

τον **Νίκο Πούλια** (Web Developer)

τη **Φανή Μουμτζίδου** (Ιστορικό Τέχνης)

Σχεδιασμός καταλόγου

iDLab | Visual Communication

Εκτύπωση

ΚΕΘΕΑ Σχήμα+Χρώμα

ΜΑΪΟΣ, 2013

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ

Geramias.foto

mme catering

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ
ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ
ΓΙΑΤΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η βλάβη είναι η σκηνοθεσία του πραγματικού. Αποκαλύπτει τις κρυμμένες αστάθειες σε αυτό που θεωρούμε σαν πραγματικότητα. Διακόπτει τα στενάρια εκπλήρωσης και μας υποβιβάζει στον ρόλο του απλού παρατηρητή.

Η παράλυση, μπορεί να είναι μια παράπλευρη λύση σε ένα ναρκισσιστικό πλήγμα που απειλεί αυτή την ίδια την υποκειμενικότητα. Ένα σύμπτωμα για να αντιμετωπίσει κανείς το άγχος της διάλυσης και του διασκορπισμού.

Αλεξάνδρα Παπαγεωργίου
(Σκηνοθέτις - Θεατρική Συγγραφέας)

«Επικίνδυνα» λήμματα: σώμα/τομή/όραση/όνειρο/ψευδαίσθηση/πόνος

Καθημερινές χειρονομίες που επαναδιατυπώνουν την εικόνα ή/και μια σύντομη χρονογραφία που «ξαναβλέπει» το στιγμιότυπο με καινούργιο βλέμμα, η δι-αδραστική εγκατάσταση **"Something's got to Give"** της Eileen Botsford ανακαλύπτει ταυτότητες και ρόλους τα οποία «επαναδιατυπώνει» με τρόπο διαφορετικό κάθε φορά. Μπρέρα, σύζυγος, ερωμένη, δασκάλα, καλλιτέχνις, κόρη, φίλη, νοικοκυρά, μαγειρίσα... Οι εναλλαγές, εμφατικά γένους θηλυκού, των «προσωπείων» και των «προσαρμογών» στις ταχύτατα μεταβαλλόμενες συνθήκες της κάθε ημέρας αποτελούν ουσιαστικά το θέμα του έργου, καθώς οι εικόνες και η (συνήθως αναπάντεχη) αλληλουχία τους δημιουργούν ένα θραυσματικό (ή μήπως και τραυματικό;) πλέγμα διακοπόμενων, αποσπασματικών αποτυπωμάτων που ιχνο-γράφει το πέρασμα της ημέρας.

Ωστόσο, η δημιουργία ενός οριοθετημένου «συνόλου» ή μίας «τελειωμένης» εικόνας δεν βρίσκεται ανάμεσα στις προθέσεις του έργου. Αντίθετα μάλιστα, ως μία άσκηση πάνω στο «non finito», το αενάως δημιουργούμενο παζλ της Eileen Botsford αποκαλύπτει κάθε φορά μία άλλη εκδοχή της (θραυσματικής) εικόνας που αποδέχεται την πολυπλοκότητα της «αλήθειας» και το ευμετάβλητο της πραγματικότητας.

Σε αυτή την περίπτωση η «ποίηση μέσα από το καπέλο» η οποία δημιουργείται με τις αλλαγές στο παζλ, φανερώνει θραύσματα- τραύματα που αποκαλύπτονται μέσα από το ευμετάβλητο της καθημερινής «ανθρώπινης κατάστασης».

Σωληνοειδής όραση ή το σώμα ως «σωλήνας»: Ο Θεοδωρής Βερονίκης σχολιάζει την αποσπασματικοποίηση του σώματος του σύγχρονου ανθρώπου μέσω μιας αλληγορίας της οφθαλμολογικής βλάβης με το όνομα Tunnel Vision*. Αλλά με μία ραφινारीσιμην ερωτική διάθεση. Γιατί η «βλάβη» της όρασης στο έργο του **"Tunnel Vision / Σώμα με εγκάρσιες τομές"** δεν είναι παρά η «πραγματική» όραση που αποκαλύπτει μία λανθάνουσα, αλλά επιμνησικα, εικόνα: το σώμα ως περιέκλειστος όγκος επίπονων τομών. Το «εσωτερικό» του ανθρώπινου σώματος αποκαλύπτεται με τον τρόπο της Ανατομίας. Τέμνεται. Είναι ένα σώμα-απόσπασμα, σώμα-θραύσμα.

Στο έργο του Βερονίκη, η «πορνογραφική» όραση που διατρέχει την ιστορία της τέχνης από τον Courbet ως τον Duchamp κάνει σημειωτόν στον ψευδαισθητικό ρεαλισμό του John de Andrea και από εκεί ξεγλιστρά απαλά στα σκοτάδια της ελληνικής μυθολογίας: η σύγχρονη Βαυβύς αποκαλύπτεται απροσχημάτιστα, με τον τρόπο του πολιτισμού της κατανάλωσης.

Όμως το σώμα αυτής της σύγχρονης μας «προέλευσης του κόσμου» αποδίδεται αποσπασματικά, ως «θραύσμα», αποκρύπτοντας το «όλον» ακριβώς γιατί αποτελεί ένα σώμα απρόσωπο, αναλώσιμο, ένα σώμα «περιορισμένου» οπτικού πεδίου, σώμα ανάπηρο, σώμα μερικώς θεωμένο, ακριβώς όπως συμβαίνει και με την σωληνοειδή όραση.

*Tunnel Vision ή Σωληνοειδής Όραση, είναι η πάθηση κατά την οποία χάνεται η περιφερειακή όραση, με αποτέλεσμα το ανθρώπινο μάτι να βλέπει μόνο το κέντρο του οπτικού του πεδίου. Η πάθηση αυτή μπορεί να οφείλεται σε διάφορες παθολογικές αιτίες, όπως επίσης και σε ψυχολογικές (αυξημένο στρες ή απότομη αύξηση της αδρεναλίνης).

Στο έργο τους **"Goodbye, blue sky"** ο Στέλιος Ντεζής και η Μυρτώ Βουνάτσου πραγματεύονται την έννοια του «ακίνητοποιημένου βλέμματος», τοποθετώντας σε μία νέα βάση τη σχέση της όρασης με το περιβάλλον, την προοπτική ή την εικαστική «συνομιλία» μεταξύ του ματιού και της πραγματικότητας.

Η αισθητική των κόμικς που έχουν επεξεργαστεί και σε προηγούμενα έργα τους, επανέρχεται, φέροντας αυτή τη φορά και το «φορτίο» της ενασχόλησής τους με την επίδραση του «γεγονότος» στον αμφιβλυστροειδή, όπως επίσης και της κριτικής προσέγγισης έργων του M.C. Escher ή/και του M. Ray.

Ωστόσο, στο έργο τους υποφώσκει μία πραγματικά καταλυτική αναφορά στην σημασία του Χρόνου, μιας και η ακινησία (ή παρά/λυση) του βλέμματος αφορά μόνο σε εκείνο το τμήμα της εικόνας που καταλαμβάνεται από τον οφθαλμό. Το γύρω περιβάλλον δονείται με τα «οπτικά γεγονότα» να εξακολουθούν ανενόχλητα να «συμβαίνουν» καθώς το βλέμμα εστιάζει ασάλευτο (και ίσως κριτικά) προς τον εξωτερικό χώρο, δηλαδή προς τη μεριά του θεατή.

Βλέμμα σε κατάσταση «απόλλειας μνήμης», βλέμμα, ωστόσο, που εμπεριέχει τμήμα του εξωτερικού κόσμου, ως αντανάκλαση στην ίριδα, βλέμμα που μοιάζει να αρνείται να επεξεργαστεί τις πληροφορίες, που προτιμά την αμνησία ή απλώς την σιωπή, ενδοσκοπικό βλέμμα-σμείο/πρόσωπο/alter ego των καλλιτεχνών, που παρατηρεί αθόρυβα και ανησυχαστικά αποφεύγοντας την συνομιλία με τον θεατή: η ελαχιστοποιημένη όραση αποκαλύπτει με τρόπο περίπου δραματικό την αδυναμία συνεννόησης και ίσως και κάποια άρνηση να συναινέσει.

Το έργο **"Έρως λυσιμέλης... a fluffy poison"** της Σύνθιας Γεροθανασίου, με την αραχνούφαντη υφή του, ως σύμβολο της θηλυκότητας, παρθενικός υμένας, νυφικό, γυναικείο πέπλο ή άπιστο αερικό σαν τη γυναικεία ερωτευμένη καρδιά, φωτίζεται εσωτερικά, με ένα φως θαμπό και μύχιο, καθώς η πληγωμένη, ερωτευμένη ψυχή ψιθυρίζει λόγια πόθου και παρά/λυσης-πάρα/δοσης.

Ως Αράχνη, Πηνελόπη, Σελήνη... η γυναικεία «πάσχοουσα» φύση σκύβει το κεφάλι έτοιμη για τη «θυσία» (έξοχα δοσμένη με το κόκκινο χρώμα), ενδοσκοπώντας παράλληλα, καθώς το θρόισμα του πέπλου/ψυχής σιγοτραγουδά «...all of me, why not take all of me...»

Φθορά, ευαισθησία, έρως που παραλύει... λέξεις που αποδίδουν την αίσθηση που αποπνέει το έργο καθώς φανερώνουν εκείνο το σκοτεινό και κρυφό μέρος της ψυχής όπου φωλιάζει ο Ίμερος, κι όπου το «γλυκύπικρο άμαχανον όρητον» σταλάζει αργά το δηλητήριο που λαχταρά η ερωτευμένη ψυχή.

Η Σύνθια Γεροθανασίου στο έργο που παρουσιάζει πραγματεύεται ουσιαστικά το θέμα της αλληγορίας του Έρωτα και της Ψυχής, επαναπροσεγγίζοντας το με έναν τρόπο πρωτότυπο όσο και απόλυτα ακριβή ως προς το νόημα. Ειλικρινής με τα εκφραστικά της μέσα, συνεπής σε ό,τι αφορά στην αποκάλυψη του «έσω», δεν διατάζει να «αναρτήσει», με μία ευχάριστα λυρική κίνηση, τα πένθιμα πέπλα του έρωτα, αποκαλύπτοντας στα μάτια του θεατή μία άρτια σύγχρονη αλληγορία.

«Χρειάζομαι μια εικόνα διαφορετική, ζω σ ένα χώρο που δεν με κάνει περήφανο. Πρέπει να τους κάνω να αισθανθούν περήφανοι, στο γράμμα θα βάλω και φωτογραφίες. Δεν πρέπει να με δουν όπως πραγματικά ζω. Ένα ταξίδι ψεύτικων αναμνήσεων.»

Στο έργο τους **"Illusions"** ο Πάνης Πανακόπουλος και ο Κώστας Κουρτίδης πραγματεύονται το ζήτημα της ετερότητας και των δύσκολων προσαρμογών της, αποφεύγοντας όμως τις ανέσεις που θα τους παρείχε μία κοινωνιολογική, εν πολλοίς «διδασκτική» προσέγγιση. Επιλέγουν να «φωτίσουν» μια κάπως αθέατη πλευρά του ζητήματος, φέρνοντας σε πρώτο πλάνο τη διαδικασια δημιουργίας μίας ψεύτικης εικόνας, ικανής να εντυπωσιάσει και να καθυποχέσει τους συγγενείς που έμειναν πίσω: στο Αφγανιστάν, στην Ουγκάντα, στο Πακιστάν, στο Ιράν.

Το ψεύδος όμως αυτών των πλασματικών βίων εμπεριέχει μια βασική αλήθεια που παραμένει αταλάντευτη μέσα στην ανθρώπινη ψυχή: την ανάγκη για εκείνο το σπινθήρισμα της αποδοχής στα μάτια του άλλου, όπως επίσης και την επιθυμία για μία νέα εσωτερική «γεωγραφία» που θα περιέχει την κατανόηση του πόσο ευάλωτη και ευμετάβλητη είναι η θέση μας στον κόσμο.

Οι δύο καλλιτέχνες γνωρίζουν πολύ καλά ότι ερωτήσεις όπως «Και η καταγωγή σας; Μιλήστε μας γι' αυτήν, πρέπει να έχει πολύ ενδιαφέρον...» είναι μια από τις πιο άνοπτες ερωτήσεις του 21ου αιώνα και ανικνεύουν σε αυτήν εκείνο που, με εξαιρετική διαύγεια, η Τζούλια Κρίστεβα* ονομάζει «επιφανειακή προσήνεια η οποία καλύπτει μία γλοιώδη απρέπεια».

Ωστόσο δεν αρκούνται σε αυτό. Ακουμπούν λοιπόν σε ό,τι πιο μύχιο υπάρχει στην ανθρώπινη ψυχή, δηλαδή την ανειρήνευτη εσωτερική ώθηση να ονειρεύεται κανείς -ακόμη κι αν το όνειρο πορεύεται μέσα σε σκοτεινούς δρόμους στρωμένους με ψευδαισθήσεις.

*Κρίστεβα, Τζούλια. Ξένοι μέσα στον Εαυτό μας. Αθήνα, Scripta, 2004, σ. 43 (μετάφραση: Βασίλειος Πατογιάννης, επιμέλεια: Στέφανος Ροζάνης)

Στο έργο της Φωτεινής Πούλια **"Πρωινή Άσκηση"** το ξεκίνημα της μέρας αναπαρίσταται ως μία (εξ)άσκηση στον πόνο. Η βλάβη υποφώσκουσα και επίμονη ακινητοποιεί το σώμα καθώς το κορίτσι ισορροπεί με τα πόδια του να ακουμπούν απαλά πάνω σε ένα αδιανόητο έδαφος που αποτελείται από δύο πριόνια. Πρόκειται για μία ανατριπτική ισορροπία που συναντιέται ευχάριστα με την λογική ενός σουρεαλιστικού, «πρακτικά αδύνατου».

Τα χρώματα λιτά και μουντά, το φόντο σκουρόχρωμο. Το πάσχον σώμα, λυγισμένο, σαν δέντρο που μόλις κόπηκε, «ριζώνει» πάνω στα ίδια του τα φονικά εργαλεία, ανακαλώντας με κάποιο μαγικό τρόπο την αέναη αναγέννηση. Ωστόσο, η βλάβη έχει επιτελεστεί: η βασική σωματική λειτουργία, δηλαδή το βάδισμα, αναστέλλεται, οι ζωοφόροι χυμοί έχουν στερέψει και η παρά/λυσή που προέρχεται από την καθημερινή προσπάθεια κάνει το σώμα να αιωρείται παράξενα πάνω από ένα έδαφος που δεν είναι άλλο από ένα επικίνδυνο ναρκοπέδιο δοσμένο συμβολικά.

Ωστόσο η ζωγράφος αποφεύγει να «εξηγήσει» καθώς λεπτώς (αυτο-)σαρκασμός διατρέχει την εικόνα: η «πρωινή άσκηση» δεν αποτελεί παρά «άσκηση» στην ακινησία, δηλαδή στο εσωτερικό μούδιασμα που προκαλούν τα «υπερήματα» συναισθήματα.

Ο Χρήστος Σαρρής στο έργο του **"Μαμά είσαι χαρούμενη τώρα που φωτογραφίζω Ρορν Σταρ?"** πραγματεύεται δύο αντιθετικές αλλά μονίμως συνυπαρχούσες συναισθηματικές καταστάσεις: πόνος και αναλγησία.

Ο μη αναστρέψιμος αποχωρισμός, δηλαδή ο θάνατος της μητέρας, η (επιώδυνη) επαναφορά στη μνήμη της παιδικής ηλικίας, το όνειρο που καταλήγει ως εφιάλτης και κυρίως το πάσχον σώμα, ο διάδρομος του νοσοκομείου... εικόνες στις οποίες ο θεατής σχεδόν αισθάνεται τη μυρωδιά του αντισηπτικού και τον θόρυβο να διασχίζει τον χώρο ανασαίνοντας βαριά.

Από την άλλη πλευρά: η εμπορευματοποίηση του σώματος, η πρόκληση, η υπερβολική (όσο και υπονοημένη) σύσπαση των χαρακτηριστικών, ο εκβιασμός του ερωτικού ενστικτού, η «καταλήπτητα» που «φνιρισμένου» σώματος, η εξοφάνιση του ίχνους που αφήνουν τα συναισθήματα. Στην περίπτωση αυτή το σώμα αναδεικνύεται ως «κάρτης» πολιτισμικών συμπεριφορών της καταναλωτικής κοινωνίας που αποκρύπτει επιμελώς το «άλλο», μεταθέτοντας το αναπόφευκτο τέλος σε ένα ασαφές σημείο στο μέλλον.

Όμως το πάσχον σώμα της μητέρας αποδίδει ένα «κοντινότερο πλάνο» της ανθρώπινης μοίρας καθώς εικονίζεται «αποκαθλωμένο», με τα σημάδια του μαρτυρίου του νωπά. Η εικόνα αποτυπώνει με την ευεργετική ψυχρότητα του φωτογραφικού φακού τις αφόρητες υπενθυμίσεις της μη αναστρέψιμης φθοράς: οι πηγές του πάσχοντος σώματος «χαρτογραφούν» την πορεία προς το θάνατο.

Ωστόσο, η (αναπάντητη) ερώτηση την οποία θέτει ο τίτλος του έργου μοιάζει να αναιρεί την αποστασιοποίηση και να τοποθετεί στη θέση της μία επείγουσα ανάγκη για συμφιλίωση με την παρά/λυσή που επιφέρει στην ψυχή το τραγικό.

Αποφεύγοντας τις ευκολίες των «ευανάνγνωστων» συειρμών, ο Χρυσάνθος Σωτηρόπουλος αποφασίζει να βυθιστεί στα σκοτεινά ύδατα ενός ονειρικού «τόπου» που όμως είναι εμφατικά παρών στο σύνολο των κωδικών επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων. Στο έργο του **"Νεκρή φύση με δαντέλα"** ανασύρει ισχυρές συμβολικές εικόνες τις οποίες συνδυάζει μεταξύ τους υφάνοντας με επιτυχία το αποτρόπαιο με το τρυφλό, το μυθικό με το καθημερινό, το γνώριμο των απλών αντικειμένων με το αδιερεύνητο της ψυχικής ζωής.

Το κομμένο κεφάλι του μικρού ζώου, ακουμπά δίπλα σε μία δαντέλα, ως «διακοσμητικό» αντικείμενο ή ως σπασμένο παιδικό παιχνίδι, καθώς αποκτά τη συμβολική σημασία εννοιών, άρρηκτα συνδεδεμένων με την καταβύθιση στο υποσυνείδητο: αποκεφαλισμός, ευνουχισμός, αποσπασματοποίηση ή/και τεμαχισμός του σώματος, αίμα, πηληγί.

Ωστόσο ο καλλιτέχνης εστιάζει την προσοχή του στην ίδια την πράξη της τομής του σώματος και την συσχετίζει με την απαγόρευση, νοούμενη ως δια-κοπή μίας αυθόρμητης ενέργειας. Το έργο του φανερώνει την επίγνωση των συγκινήσεων ενός εννοιολογικού «θρήνου για έναν νεκρό λαγό», καθώς και της αναγεννησιακής επιθυμίας για επαναπροσέγγιση της απόδοσης της φύσης.

Το κομμένο κεφάλι, ως «νεκρή φύση» και ως τελεστικό τραύμα (ενδεχομένως αναγνώσιμο και ως ψυχικό) και η διάφανη, υπόλευκη δαντέλα συνυπάρχουν μέσα σε μία εικόνα, συνδιαλέγονται, αντιπαρτιθενται, ίσως και να συγκρούονται (γιατί όχι); καθώς αποκαλύπτουν, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, πως η ανήκεστος βλάβη (δηλαδή το μη αναστρέψιμο του θανάτου) αποτελεί τον απώτερο ορίζοντα της εφροσαστικής καθημερινότητας.

Η Έφη Φουρική παρουσιάζει, για πρώτη φορά, μια διαφορετική, πιο «σκληρή» εικόνα στη δουλειά της. Πιλοφόρησε το έργο της **"a/cross (a-cross)"**, καθώς μοιάζει να θέλει να υπογραμμίσει τον διπλό συμβολισμό που διατυπώνεται μέσω των λέξεων: «σταυρός» και «διά μέσου». Αυτά τα θλιβερά «απομεινάρια» της χριστουγεννιάτικης γιορτής αποτελούν το εικονολαστικό μέσο προκειμένου να υπογραμμιστεί η αρνητική δυναμική (εικαστικά αξιοποιήσιμο ωστόσο) που φέρουν συχνά τα πολιτισμικά σύμβολα. Τα «αποκαθλωμένα» γιορτινά αντικείμενα αφήνουν το ίχνος της σύντομης παραμονής τους σε εσωτερικούς χώρους με τη μορφή ενός συμβόλου φορτισμένου αλλά και συχνά απονευρωμένου, σχεδόν αδιάφορου, έως ότου το βλέμμα της καλλιτέχνιδος εντοπίσει σε αυτό ένα «μήνυμα», δηλαδή ένα νόημα πέρα από τη λειτουργία. Περισυλλέγει τα «ευρεθέντα αντικείμενα» της, δηλαδή τα «υπολείμματα» δέντρων και τις σταυροειδείς βάσεις τους, και τα μεταφέρει στο χώρο όπου ακολουθεί μία διαδικασία περίπου πένθιμη, αλλά άγρυπνα ελεγχόμενη σε ό,τι αφορά στη χρήση των καλλιτεχνικών μέσων: η φωτογράφιση των «νεκρών» και το «μαλάκωμα» της σκληρής ματιέρας με μελάνια και χημικές ουσίες. Προκύπτει έτσι μία εικόνα άρτια μορφοπλαστικά και σημασιολογικά, φορτισμένη νοηματικά, η οποία, ωστόσο, αρνείται τις ευκολίες του αυτονόητου και του συνθηματικού.

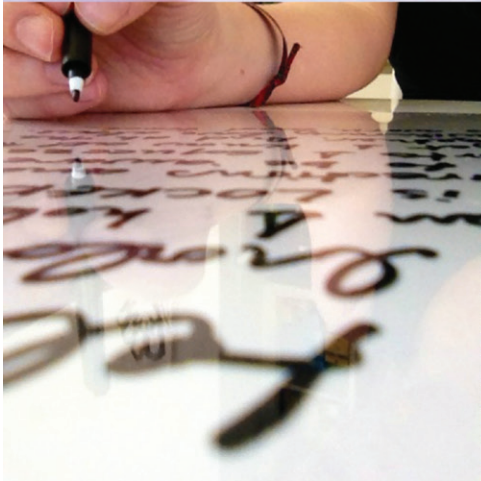
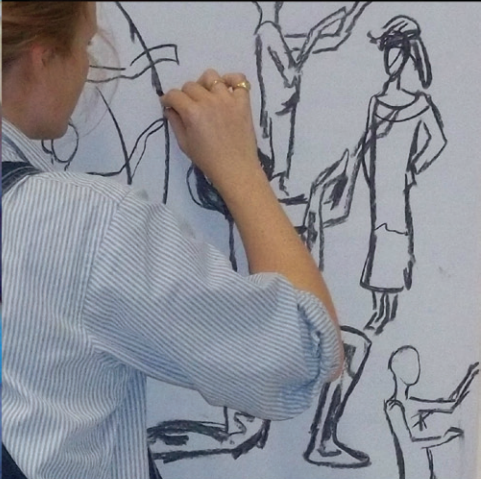
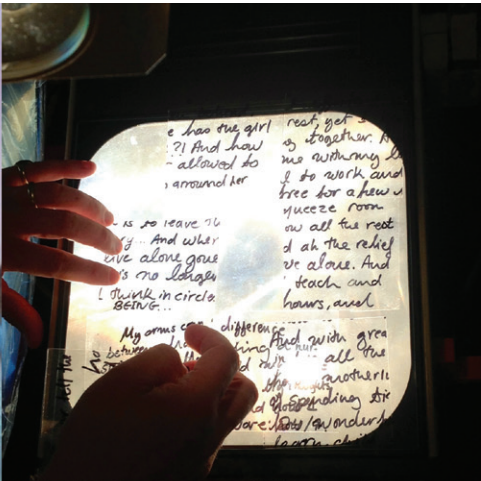
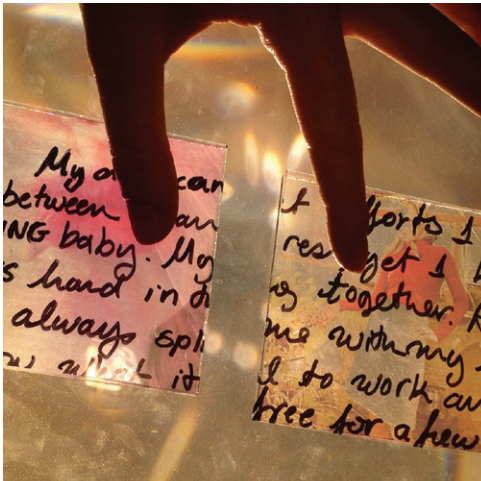
Το σταυροειδές σχήμα της βάσης των χριστουγεννιάτικων δέντρων, ουδέτερα αντικείμενα έως τη στιγμή της «μετατόπισής» τους, κχεί ως μία σύγχρονη αλληγορία: αποκαλύπτει την κενότητα τελετουργικών στερημένων από το αρχικό τους νόημα, ενώ παράλληλα φανερώνει την «βλάβη» που προκαλείται από την αναζήτηση πολιτισμικών «έξεων» όλο και πιο αδιάφορων απέναντι στις επιπτώσεις τους στο περιβάλλον.

>
EILEEN BOTSFORD

Something's got to Give

Διαδραστική Εγκατάσταση, 2013

Η Eileen Botsford είναι New Media Public Artist που ζει μεταξύ Λονδίνου και Αθήνας και παρουσιάζει δουλειά διεθνώς. Κατέχει BA honors στη Public Art και στο Design από το Chelsea College of Art & Design και Master in Fine Art (major Theatre Design) από το Slade School of Fine Art. Η Eileen εργάζεται σε ένα ευρύ φάσμα projects onsite και online, και έχει παρουσιάσει τη δουλειά της διεθνώς σε ομαδικές και ατομικές εκθέσεις, καθώς και σε Μπιενάλε. Είναι, επίσης, Creative Computing και Public Art Tutor, καθώς και Historical and Contextual Studies Lecturer στο Doukas BTEC Foundation in Art & Design.

>
ΘΟΔΩΡΗΣ ΒΕΡΟΝΙΚΗΣ

Tunnel Vision - Σώμα με εγκάρσιες τομές

Fine Art Digital Print, Διάσταση: 150x100cm, 2013

Ο Θοδωρής Βερονίκης, γεννήθηκε το 1979, ζει και εργάζεται στην Αθήνα ως graphic designer. Έχοντας ολοκληρώσει τις σπουδές του στη γραφιστική, τη φωτογραφία και το animation, ασχολήθηκε με το κοινωνικό design σε μεταπτυχιακό επίπεδο. Έχει εργαστεί σαν σχεδιαστής διαφημίσεων για διάφορες ελληνικές εταιρίες και είναι εθελοντής στους Πατρός του Κόσμου, έχοντας αναλάβει τα τελευταία χρόνια, την καλλιτεχνική επιμέλεια και το σχεδιασμό των διαφημίσεων και των εντύπων της Οργάνωσης. Διδάσκει επίσης Image Editing στα σεμινάρια του Metapolis.

>

ΜΥΡΤΩ ΒΟΥΝΑΤΣΟΥ & ΣΤΕΛΙΟΣ ΝΤΕΞΗΣ

Goodbye, blue sky...

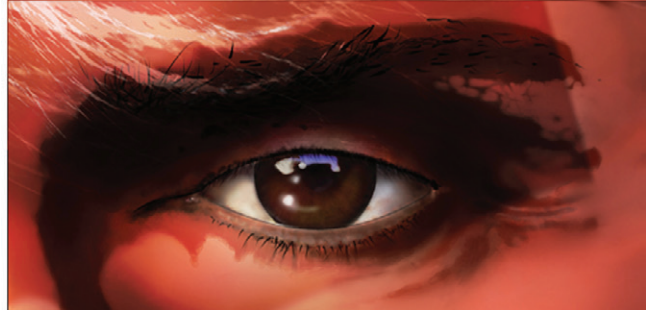
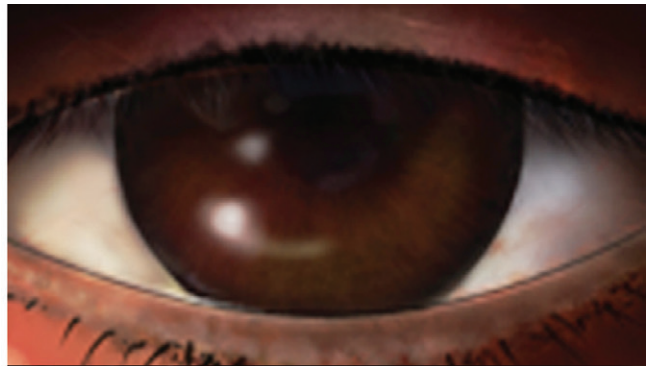
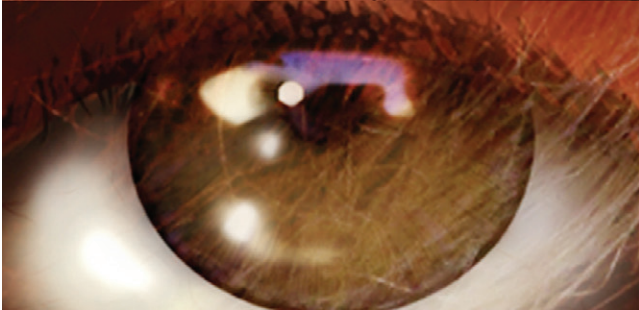
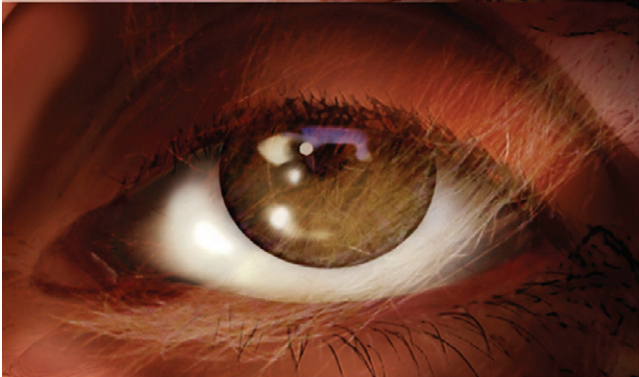
Βίντεο-Εγκατάσταση, 2013

Η Μυρτώ Βουνάτσου σπούδασε Ζωγραφική στην Α.Σ.Κ.Τ Αθήνας (1992-1998) και Παιδαγωγικά στο Αριστοτέλειο Παν/μιο (1987-1991). Φοίτησε στο τμήμα Οπτικής Επικοινωνίας της Σχολής Καλών Τεχνών Βερολίνου και στο Τμήμα Τεχνών του Πανεπιστημίου Κεντρικής Αγγλίας στο Birmingham (1999). Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στο διατμηματικό εργαστήριο της Α.Σ.Κ.Τ και του Ε.Μ.Π Αθηνών (1998-2000). Διδάσκει στο Τμήμα Φωτογραφίας του ΤΕΙ Αθήνας.

Ο Στέλιος Ντεξής σπούδασε Ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. (1984-1989). Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στο διατμηματικό εργαστήριο της Α.Σ.Κ.Τ και του Ε.Μ.Π. Αθηνών (1998-2000). Είναι λέκτορας στη Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ.

Ο Σ. Ντεξής και η Μ. Βουνάτσου εργάζονται μαζί και έχουν κάνει ατομική έκθεση στην Gallery Unlimited, Αθήνα (2001) ενώ έχουν συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις με πιο πρόσφατες: «Εικαστικοί Διάλογοι», Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, Αθήνα (2012-13), «Vlaves», Metropolis, Αθήνα (2012), «Attraction of the Opposites + IFFR - All Greek to Me», collective CUCOSA, Ρότερνταμ (2011), «Festival Miden «just a cause», Ιστορικό Κέντρο Καλαμάτας (2010), «Underground Video Festival «made in Greece», Politeama Italia Cinema – Bisceglie, Ιταλία (2008), 1η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης «Διαδρομές», Μονή Λαζαριστών (2008) και «Ετεροτοπίες – Project Public Screen», Θεσσαλονίκη (2007).

Ζουν και εργάζονται στην Αθήνα και στην Θεσσαλονίκη.

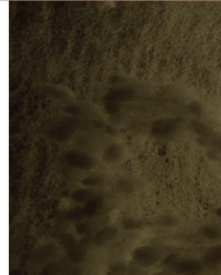

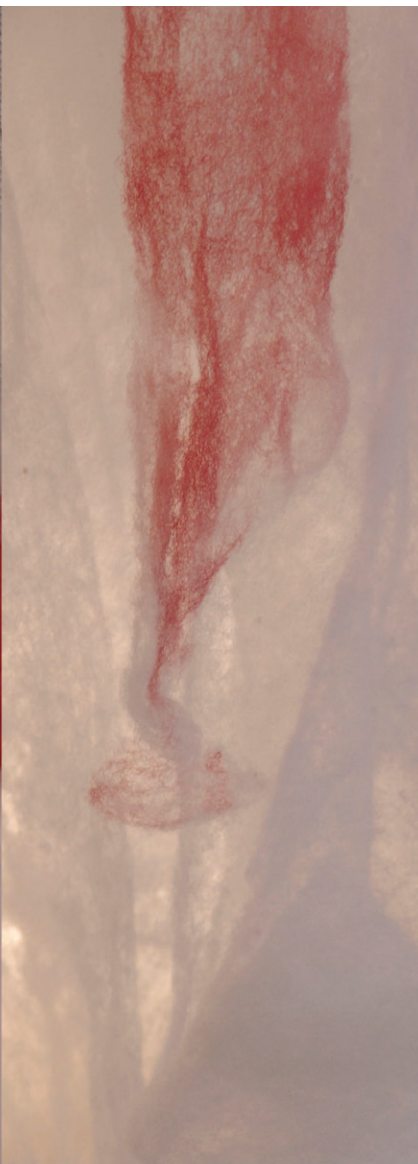
>
ΣΥΝΘΙΑ ΓΕΡΟΘΑΝΑΣΙΟΥ

Έρος λυσιμέλης... a fluffy poison

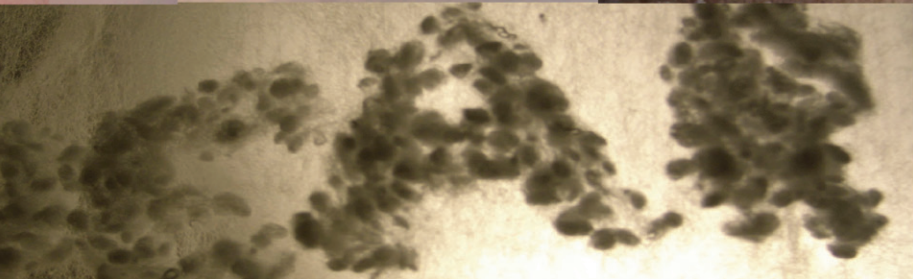
Εγκατάσταση μεταβλητών διαστάσεων, με μικτή τεχνική, 2013

Η Σύνθια Γεροθανασίου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, με καθηγητή τον Δ.Κοντό, πολυμέσα-νέο video art και ψηφιακή επεξεργασία εικόνας, με καθηγητή το Σ. Ντεξή. Εργάζεται ως εικαστικός, σκηνογράφος και ενδυματολόγος. Ατομικές εκθέσεις: κτήριο μνημείο Vodela – Λήμνος 2011, στο κτήριο μνημείο Vodela – Λήμνος 2009. Vodela – Λήμνος 2008 «λουόμενοι» ΙΑΝΟΣ (Αθήνα 2006). Επιλεγμένες ομαδικές εκθέσεις: Project Οδύσσειες II, Ο.Λ.Θ (2013), MADE IN THESSALONIKI II Φόβος κενού (2013), FACE Porto Carras (2012), gallery Μύρο Θεσσαλονίκη (2011), Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Θεσσαλονίκη (2009), «εν κινδύνω», Τελλόγειο Ίδρυμα Θεσσαλονίκη (2008), «Συμπόσιο» Αποθήκη Β' ΟΛΘ (2002), 3rd Sani Art Show (2001), μνημείο «Λουτρά Παράδεισος» Θεσσαλονίκη (2000), Μονή Λαζαριστών Θεσσαλονίκη (2000), Transit Ελευθέρα ζώνη, λγ' Δημήτρια Θεσσαλονίκης (1998), Αποθήκη Α, Θεσσαλονίκη Πολιτιστική πρωτεύουσα (1997), Παλαιά Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκη (1997). Είναι μέλος στην πειραματική ομάδα έρευνας παραστατικών τεχνών A4M, συνεργάζεται και με άλλα σχήματα συμπεριλαμβανομένων παραγωγών στο Εθνικό θέατρο καθώς και στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΧΟΡΟΥ 2006). Συμμετείχε στα ευρωπαϊκά προγράμματα FORUM THEATER PROJECT 2008 Drama Theater of MALTA- Drama Center 2009 VIENNA-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ και στο EUROPEAN POLYTHEATRE (GRUDTVIG) στη ΡΩΜΗ 2012-2014. Ασχολείται ιδιαίτερα με το εικαστικό ένδυμα. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη

... YOU SEE
NO GOOD
WITHOUT YOU
TAKE MY LIPS
I WANT TO
DOSE THEM
TAKE MY ARMS
I'LL NEVER
USE THEM...
OUR GOODBYE
LEFT ME WITH
EYES THAT CRY
HOW CAN I...
GO ON DEAR

>

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Illusions

Φωτογραφία-Εγκατάσταση, 2013

Ο Γιάννης Γιαννακόπουλος γεννήθηκε στο Μόναχο το 1968. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες και Φωτογραφία M.A. Middlesex University. Είναι μέλος των Πατρών του Κόσμου και από το 2009 μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου έχοντας την ευθύνη της επικοινωνίας των ΓκΚ, επίσης μέλος της Ελληνικής Ένωσης Φωτορεπόρτερ (ΕΦΕ). Από το 1993 είναι Δάσκαλος Φωτογραφίας στον ΑΚΤΟ και ιδρυτής της Φωτογραφικής ομάδας METROPOLIS. Έχει παρουσιάσει δουλειά του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις. Γοπητευμένος από τη φωτογραφία δρόμου (street photography), δουλεύει ως ελεύθερος ρεπόρτερ για περιοδικά και εφημερίδες. Αναζητώντας την φωτογραφική αλήθεια ταξιδεύει από το 1999 σε Πουγκοσλαβία (Βελιγράδι), Αφγανιστάν, Ιράκ, Ιράν, Τουρκία, Αλγερία, Νέα Ορλεάνη, Ινδία, Λωρίδα της Γάζας, Γροιλανδία (Βόρειο Πόλο), Ινδονησία, Σρι Λάνκα, Αμαζόνιο... Ως μέλος των Πατρών του Κόσμου έχει λάβει μέρος σε πολλές ανθρωπιστικές αποστολές σε όλη την υπήληλο.

Ο Κώστας Κουρτίδης γεννήθηκε στη Αθήνα το 1974. Σπούδασε φωτογραφία στο College of the Canyons, στο Los Angeles της Καλιφόρνια και ολοκλήρωσε της σπουδές του στο Middlesex University of London.

Το 1997 και το 1998 τιμήθηκε με βραβεία και διακρίσεις από την Journalism Association of Community Colleges in California.

Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και το 2002 στα πλαίσια των Ποσειδωνίων και υπό την αιγίδα του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας πραγματοποίησε ατομική έκθεση με θέμα τα προσαρραγμένα καράβια στην Ελλάδα («Ταξίδια της Σιωπής») στο Vernicos Art Center στην Καστέλλα.

Το 2009 συμμετάσχει στην ομαδική έκθεση Open Doors που επιμελείται η Μαρία Πασχαλίδου και η Κατερίνα Αποστολίδου.

Έχει συνεργαστεί με διάφορα περιοδικά και φωτογράφησε τα μνημεία που παρουσιάζονται στο βιβλίο «Πολιτιστική Φωτογραμμετρία» του Ι. Βαρβιτσιώτη το 2005.

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

>
ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΟΥΛΙΑ

Πρωινή Άσκηση

Λάδι σε χαρτί, Διάσταση: 50x57cm, 2013

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1971. Σπούδασε ζωγραφική στην Α.Σ.Κ.Τ της Αθήνας (1992-1998), με δάσκαλο τον Νίκο Κεσσανλή. Παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής στη Scuola di belle Arti στη Ρώμη (1991) και στην Hochschule der Kunst στο Βερολίνο (1997). Έχει λάβει μέρος, μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες εκθέσεις: "Biennale '99 Νέων Καλλιτεχνών των Ευρωπαϊκών χωρών και της Μεσογείου", Ρώμη (1999), "Μήνας Εικαστικών Τεχνών-Τεχνόπολις", Αθήνα (2001), "Νέοι Καλλιτέχνες -Τεχνόπολις", Αθήνα (2002), "ART NOW" Zina Athanassiadou Art Gallery, Θεσσαλονίκη (2004), "Colorama" (ατομική), Louisa Art Gallery, Αθήνα (2007), "Urban Legents" Θέατρο «Επί Κολωνώ», Αθήνα (2007), WO+MAN=? 2" Ορίζοντας τα Φύλα:Νέοι Ρόλοι-Νέα Δικαιώματα: Πολύ-πολιτισμικό Κέντρο «ΚοσμοΠολιτισμός», Αθήνα (2008), "Mutation", εκθεσιακός χώρος Alba, Αθήνα, (2008), "simeio synantisis" τεχνοχώρος π65, Αθήνα (2009), "ARTmART3" Künstlerhaus, Βιέννη (2010), "Cheapart", gallery 50 πλιν 1, Λεμεσός (2011), "Νέοι καλλιτέχνες.....σε κρίση" Hellenic National Committee for UNESCO gallery Kourid, Αθήνα(2011), "human resources" gallery Genesis, Αθήνα (2012), "VLAVES" METAPOLIS, Αθήνα (2012), "More female than ever", gallery Follow your Art, Κύθηρα (2012).

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

froulia@yahoo.gr

Url: www.fotinipoulia.com

>

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

Μαμά είσαι χαρούμενη τώρα που φωτογραφίζω Porn Stars?

Φωτογραφία Δίπτυχο, Φωτογραφικό χαρτί εκτύπωση inkjet, Διαστάσεις 100x150cm.

Video Λούπα διάρκεια 3 λεπτά, 2013

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Ξεκίνησε σπουδές στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο και αργότερα μαθήματα φωτογραφίας, δοκιμάζοντας ταυτόχρονα πολλές και διαφορετικές δουλειές. Φωτογράφησε για ελληνικά και ξένα περιοδικά και διαφημιστικές παραγωγές από το 1998. Έζησε στο Παρίσι για πέντε χρόνια. Εκεί επιμελείται το βιβλίο Happiness το οποίο εκδίδει ο ίδιος σε περιορισμένα αντίτυπα όπου παρουσιάζει φωτογραφίες από 19 χώρες με θέμα τη νέα αποικιοκρατία μέσω πολιτισμικής, θρησκευτικής και καταναλωτικής επιβολής των δυτικών προτύπων σε υπανάπτυκτες και υπό ανάπτυξη χώρες τριών ηπείρων. Το 2009 παρουσιάζει την πρώτη ατομική έκθεση στα πλαίσια του μήνα φωτογραφίας στο Παρίσι με εικόνες από το βιβλίο του. Το 2010 η έκθεση θα παρουσιαστεί στο Λονδίνο και το 2011 θα παρουσιάσει στο Remap 3 το art mentary "with Acropolis view." δοκιμάζοντας για πρώτη φορά τη χρήση video. Ετοιμάζει ένα βιβλίο με θέμα τη νέα μουσική σκηνή της Αθήνας και το έργο για το Remap 4 με θέμα Αθήνα_2267.

Δείχνει ιδιαίτερη αδυναμία στην pop κουλτούρα, τον Walker Evans, τη μουσική των Spiritualized και τις ταινίες του David Lynch.

>

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νεκρή φύση με δαντέλα

Μικτή τεχνική σε χαρτί, Διάσταση: 66x51 cm, 2013

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1967. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1986-1991). Διδάσκει ζωγραφική στο Τμήμα Σκηνογραφίας της Σχολής Κινηματογράφου – Τηλεοράσεως «Λυκούργου Σταυράκου» και ελεύθερο σχέδιο στις Σχολές Πλάκα. Έχει λάβει μέρος μεταξύ άλλων στις ακόλουθες εκθέσεις: Απόφοιτοι '93 Εθνική Πινακοθήκη Αθήνα (1993), 4th Biennial Maastricht '93 Ολλανδία (1993), Μια άλλη πόλη μέσα στην πόλη, εργοστάσιο FIX Αθήνα (1994), Ένεκα Εξωδίκου Αθήνα (1998), Διαδρομή 49 Αθήνα (1999), Storm Centres S.M.A.K. Watou Βέλγιο επιμέλεια: Jan Hoet,(2000), I need a hero, Μύλος Θεσσαλονίκη (2001), Open art Λιθογραφείο της οδού Πειραιώς Αθήνα (2002), Γκαλερί Ηώς Αθήνα (ατομική – 2003), Random Monologues Projects in situ Πλατεία Αβησσυνίας Αθήνα (2004), Το άλλο σώμα Ευγενίδειο Ίδρυμα Αθήνα (2004), Magic Vamiali's Αθήνα (2005), Love Will Tear Us Apart Τεχνόπολις Γκάζι (διοργάνωση Βαβέλ) επιμέλεια Σπύρος Βερούκιος (2005), WO+MAN=? Street Art, Περιοχή Εξαρχείων Αθήνα (διοργάνωση Ανοικτοί Ορίζοντες επιμέλεια Κώστας Θεωνάς) (2007), Connected Tesi spiliotis Projects Αθήνα (2008), Turbulent Times TAF-The Art Foundation Αθήνα (2009), 15 Years Cheapart Documentation TAF-The Art Foundation Αθήνα (2009), Cheap Art Gallery Αθήνα (2009), Late summer specters Επιμέλεια Δημήτρης Ντοκατζής Ραφήνα (2010), ART ATHINA Κλειστό Π. Φαλήρου Gallery the apartment (2011), VLAVES METAPOLIS (2012).

Ζει και εργάζεται στην Αθηνά.

>

ΕΦΗ ΦΟΥΡΙΚΗ

a/cross

Μικτή τεχνική, Διαστάσεις: 90x68cm, 2013

Γεννήθηκε στην Σαλαμίνα το 1965. Σπούδασε ζωγραφική στην Α.Σ.Κ.Τ της Αθήνας, με δάσκαλο τον Νίκο Κεσσανλή και γραφιστική στην Σ.Γ.Τ.Κ.Σ του Τ.Ε.Ι Αθήνας. Παρακολούθησε σεμινάριο Multimedia στο Miscolec της Ουγγαρίας. Έχει παρουσιάσει τα έργα της σε ατομικές εκθέσεις στο workshop 'dionisis+kirkí το 2011, στην gallery TinT το 2009 και το 2002 και σε ιδιωτικό στούντιο τσί-τσι το 2000. Έχει λάβει μέρος, μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες ομαδικές εκθέσεις: Tout va bien, CAMP, Αθήνα 2012, VLAVES, Metropolis, Αθήνα 2012, Reflections, Taf, Αθήνα 2010, Πεδίο Δράσης Κόδρα, Θεσσαλονίκη 2010, Turbulent times-στον επόμενο τόνο, Taf, Αθήνα 2009, Liquid, Σπίτι του Πολιτισμού, Ρέθυμνο 2008, Βιομορφές 2, στο χώρο της Cheap Art, Αθήνα 2007, Κοινός Τόπος 2- Η Επιστροφή, θέατρο Επί Κολωνών, Αθήνα 2006, Διάλογοι, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη 2006, Κοινός Τόπος 1, θέατρο Επί Κολωνών, Αθήνα 2005, A 8 Wo-men show, γκαλερί Por Amor a Arte, Πόρτο Πορτογαλίας 2003, Toxic, Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Αθήνα 2001, Face to face, Istanbul- Turkey 2000, 1On Germination, Antwerpen-Belgium 1999, 1On Germination, Εργαστάσιο, ΑΣΚΤ, Αθήνα 1998, Biennale of Young Artists, Moderna galerija Rijeka, Croatia 1994. Έργα της βρίσκονται στην συλλογή Εμφιετζόγλου, στα γραφεία της Heineken και σε άλλες ιδιωτικές συλλογές. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

effouriki.tumblr.com, www.tintgallery.gr

/ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

>

24 ΜΑΪΟΥ 2013

Ομιλία του ιατρού εντατικολόγου Μιχάλη Παιδονόμου

Πόνος, ελπίδα και αισιοδοξία στους βαριά πάσχοντες ασθενείς

Κάθε κόσμο που δεν γνωρίζουμε τον θεωρούμε μυστικό, σχεδόν μαγικό. Σε κάποιους τέτοιους κόσμους η πρόσβαση είναι πολλές φορές δύσκολη, ίσως και αδύνατη, εκτός αν η ίδια η ζωή θελήσει να μας τους γνωρίσει. Ένας τέτοιος κόσμος είναι η Μονάδα Εντατικής Θεραπείας (ΜΕΘ), όπου κυρίαρχο βιωματικό στοιχείο για τους ίδιους τους ασθενείς και τους συγγενείς τους είναι η αγωνία, ο πόνος, η ελπίδα, η λύτρωση, η ίαση, η ζωή, ο θάνατος... Η πορεία των βαριά πασχόντων ασθενών και η αντίδραση και αντιμετώπιση της νόσου από τους ίδιους και τους αγαπημένους τους είναι κάτι που το ζουν μόνο οι ίδιοι. Οι εργαζόμενοι στις ΜΕΘ βιώνουν καθημερινά αυτόν τον αγώνα για την σωτηρία και την υπέρβαση που δίνουν οι ασθενείς και ο οποίος διαδράμει παράλληλα με έναν άλλο αγώνα εξίσου σημαντικό: αυτόν του προσωπικού της ΜΕΘ (και όλων των τμημάτων ενός Νοσοκομείου) για την σωτηρία των αρρώστων.

Στην συνάντηση αυτή σταχυολογούνται και ανθολογούνται με σεβασμό και διακριτικότητα κάποια λόγια, κάποιες εκφράσεις, κάποιες “στιγμές ζωής”, που μας χάρισαν οι ασθενείς της ΜΕΘ και οι συγγενείς τους- μπορούμε να αντλήσουμε από αυτά απίστευτη προσότητα και ποιότητα δύναμης, ελπίδας, φωτός, ανάτασης και αυτοκατάφασης, θάρρους και ηρωισμού, πίστης και αγάπης...

>

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 2013

Η σκηνοθέτις-θεατρική συγγραφέας, Αλεξάνδρα Παπαγεωργίου οργανώνει ένα διαφορετικό φόρουμ συζήτησης για την Ψύχωση

Η Κουζίνα της Ψύχωσης

«Η Κουζίνα της Ψύχωσης» είναι μια post-liminal performance, που ερευνά τα ιεραρχικά μοντέλα κατανόησης και τις οργανωτικές δομές που πλαισιώνουν την κατασκευή τέτοιων μοντέλων. Μιμούμενη παρωδιακά, τις δομές ενός υποτιθέμενου επιστημονικού φόρουμ, εξετάζει την σχέση θεατρικότητας και επιστημονικής γνώσης και τον βαθμό στον οποίο μια διοργάνωση, ανάλογα με την αρχική της θέση, εντέλει προκαθορίζει, όχι μόνο τις πιθανές συναντήσεις που πρόκειται να συμβούν εκεί, αλλά και τον τρόπο κατανόησης, κατασκευάζοντας εικόνες του εαυτού των συμμετεχόντων σε σχέση με αυτήν (ως ειδικών της ψυχικής υγείας) και προβάλλοντας τέτοιες προκατασκευασμένες εικόνες στο παρελθόν και στο μέλλον. Οι ιεραρχίες αντιστρέφονται, οι επιβλέποντες γίνονται αντικείμενο παρατήρησης και έκθεμα (σύνδεση με κάμερα μέσα στην κουζίνα και προβολή στον χώρο της έκθεσης, όπου τους παρακολουθούν οι επισκέπτες) κάνουν το status quo τους και εκτός frame, η συμπεριφορά τους μοιάζει ακατανόητη.

Ο όρος liminal έχει να κάνει με το λατινικό limen (κατώφλι). Στις τελετές ενηλικίωσης (μετάβασης) ήταν το ενδιάμεσο στάδιο, που το άτομο το πέρναγε εκτός κοινωνίας - σε ένα απομονωμένο χώρο, όπου έπρεπε να μείνει για ένα διάστημα, φέροντας σε πέρας μια αποστολή, χωρίς να ξέρει τι θα συμβεί μετά. Έχει να κάνει με την μεταβατικότητα, την άρνηση να παγωθείς γύρω από ένα σταθερό σημείο - το να περιμένεις χωρίς να γνωρίζεις το επόμενο βήμα. Τα liminal υποκείμενα δεν είναι ούτε εδώ, ούτε εκεί, αλλά πάντα εκτός και ανάμεσα. Όμως ενώ στις αντίστοιχες τελετές, η έξοδος του ατόμου και η ενσωμάτωσή του στην κοινωνία είναι εγγυημένη, ευπαθείς ομάδες -όπως τα άτομα που πάσχουν από ψύχωση- τις οποίες η κοινωνία αδυνατεί ή αρνείται, να εμπειρέξει, κρατιούνται σε κατάσταση μόνιμης μεταβατικότητας, στο κατώφλι.

Η performance, αρνείται να κατασκευάσει ένα σταθερό σημείο όρασης από όπου κανείς θα μπορούσε να την παρακολουθήσει –μένει πάντα εκτός και ανάμεσα -δημιουργώντας ασάθειες- κενά -μη συνδέσεις, από όπου σαν πάντοι σε χαλασμένο πλεκτό χάνονται οι σημασίες, παγώνοντας ένα καθεστώς ρευστότητας, αβεβαιότητας, αποδιοργάνωσης, δίνοντάς μας ωστόσο τη δυνατότητα, να σκεφτούμε κάτι που αρχικά φαντάζει ακατανόητο, τι μπορεί να σημαίνει μια αποσυνδεδειγμένη εμπειρία.